

домове тѣ на жители тѣ: отъ тука е явно, че поминовеніе то за умрѣлы тѣ, кое то быва съсь молбы, милостыни и Божественны жертвы, е старъ на святѣ тѣ черковѣ обычѣ, а не новоизмысливаніе; какъ то говорятъ противници тѣ.

Ный не щемъ да приводимъ свидѣтельства, кои то силно потвърджавать тоя догматъ отъ: Діонисія Ареопагита, Кипріяна, Епископа Карѣагенскаго, Василия Великаго, Ефрема, нито пакъ отъ безчисленны тѣ свидѣтельства на Іоанна златаустаго и Дамаскына и други; нъ ще приведемъ само Святаго Епифанія Епископа Кипрскаго, кой то въ 75 слово за Ереси тѣ така говори: Ничто толкова полезно не може да бжде на умрѣлы тѣ, отъ колко то, кога то имена та имъ ся помянувать въ Молитвы тѣ. Живи тѣ и и останжали тѣ вѣрвать, че умрѣлы тѣ не сѣ ся измѣнили въ ничто, нъ сѣ живи у Бога. Какъ то Свята та Черкова учи да ся молимъ за пжтешествующи тѣ братія съ вѣрѣ и упованіе, че молитвы тѣ кои то бывать за тѣхъ, имъ сѣ полезны: така трѣбва да разумѣваме и за прѣминѣли тѣ отъ тоя міръ.

Евсевій въ книгѣ 4, за житіе то на Константина Великаго говори че той (Константинъ) твърдѣ желаяше да бжде погребенъ въ нарочитъ храмъ, за да бжде причастникъ на много молитвы.

Теодоритъ въ петѣ тѣ книгѣ на исторіѣ тѣ, въ главѣ 26 пише: какво царъ Теодосій,